

— Балканския автобусъ ли? Има ли убити? ..

— Тъй вѣрно, господинъ началникъ, — трима души. Пътътъ се сриналъ на завоя, при шестнадесетия километъръ. Двама убити на мѣсто — едно дете, и онзи, пжтника, съ червеното лице, Каракашъ... Третиятъ почина като го извадихме...

Полицайтъ излизатъ веднага. Въ ресторанта глъчката затихва. Тинка се облѣга на стената — всичко изведнажъ се залюлява, ушитѣ ѝ пицятъ, пицятъ, нищо друго вече не чува. Не чува нито вайканията и цъканията на хората наоколо, нито тропота отъ горния етажъ, нито Ленчето, която е изтичала да я вика наново. Чува най-после, съдържателя, който я клати за рамото и дума:

— Ама ти оглушала ли си, мари? .. Викатъ те горе пасажеритѣ ... сърдятъ се хората... Какво чакашъ тука? ..

Тинка го чака съ праздни очи, не мърда, не отговаря. После той я избутва къмъ вратата на кухнята, и тя трѣгва презъ двора, като се клатушка. Напипва парапета на стълбата, и почва да се качва